

Geluksvogel
Het eilandgevoel van Terschelling

Van Henk Tameling verschenen eerder verhalen in

Terschelling Magazine, (2008-2014) *Geluksvogel* (2013) en
op <http://htameling.wordpress.com>

Geheel herziene druk van de eerder in eigen beheer
uitgegeven bundel *Geluksvogel*(2013)

Henk Tameling

Geluksvogel

Het eilandgevoel van Terschelling

Brave New Books 2015

Waddenzee

*De zeewind voelt
als een zinderende tinteling
De horizon magnetiseert
de onbereikbare droom
Het zand vraagt om een hand
De strekdam heimelijk verborgen
Ik volg de meeuw
langs de vloedlijn
Mijn voetspoor verdwijnt
onder druk van het tij
Alles verandert en
blijft gelijk*

Januari 2013

©Henk Taming
Uitgave februari 2015
Alle rechten voorbehouden
henktaming52@gmail.com
<http://htaming.wordpress.com>
De verhalen verschenen eerder in Terschelling Magazine
ISBN 978940212826

Inhoud

• Het gemaakte paradijs	1
• De wadvaarder	5
• Brandaris met aureool	7
• Walking with Wilson. Oerol 2008	10
• Met de muziek mee	13
• Beer 2448 en Grietsje. Berenloop	17
• Bad aan Zee	21
• De Boschplaat als inspiratiebron. Jan Murk de Vries, kunstschilder	23
• Meester in Midsland	27
• De Kooi in	31
• Geluksvogel	38
• Smakelijk eten: Waddengoud	41
• De Rustende Jager	44
• Vijftig konijnen als hoofdkussen. Jaap Mier van De Grië	46
• Rugnummer 7: Jan Zorgdrager uit Hoorn	50
• Mensen weten niet meer hoe een koe smaakt. Theo Boer, oud-slager	54
• Als je bang bent, moet je thuisblijven. Arie Buren †, oud-reddingswerker	58
• Verbonden met de schepping. De dominee	62
• Mannen in wit en blauw. De melkfabriek	66
• Landverhuizer	70
• Copyright op vrijheid	73
• Wubbo Ockels: Terschelling en duurzaamheid	77
• Otis Redding & de baai van Terschelling	79
• Pure nostalgie op de Doodemanskisten	81
• <i>I laid on a dune.</i> Bob Dylan	86

Het gemaakte paradijs

Terschelling herbergt drie soorten mensen: eilanders, bewoners (samen zo'n 4800 personen) en badgasten. Hoe verschillend ook, ieder heeft 'het waddengevoel'. Alles voelt anders op de Wadden. Je kleedt je anders, je gedraagt je anders, je eet en drinkt meer. De teugels gaan los. We zijn weer even het kind dat we ooit waren. Of misschien: ontheemde oermensen in een zorgvuldig geconserveerd reservaat?

Trendwatchers kunnen het beamen: we zijn met z'n allen steeds meer op zoek naar authentieke ervaringen. Neem de reis naar Terschelling. Het avontuur begint al op het Wad.

Een uniek natuurgebied. Eb en vloed zorgen voor constante verandering bij de zand- en slikplaten. Ontelbare vogels en vissen vinden er hun voedsel. We wanen ons in ongerepte natuur. Sommige natuurbeschermers spreken zelfs van het laatste stukje wildernis. De hand van de mens lijkt onzichtbaar. Maar is dat zo? De vaargeulen zijn door machines en mensen uitgediept. De overheid voorziet de maritieme vaarweg met bakens en boeien van passende zeeважаanduidingen. Zandsuppleties worden op de stranden gerealiseerd om de duinen en dijken te verstevigen. De waddenbodem is jarenlang door de machinale kokkelvisserij te intensief bewerkt.

De zeehondenpopulatie werd door Moeder 't Hart geregisseerd. De Japanse oester werd door de internationale scheepvaart in onze wateren

geïmporteerd, net als talloze andere exoten. De polders zijn net als de eendenkooien het resultaat van het noeste werk van mensen van weleer. Naald- en loofbomen zijn stuk voor stuk honderd jaar geleden met de hand geplant. Het waddengebied is uniek vanwege de ongekende hoeveelheid nationale en internationale overheden en belangenorganisaties die met wetten en regels over onze natuur waken.

Ik kom snel tot zeker zeventig organisaties die het beste met ons natuurgebied voor hebben. Moeder Natuur is gehuisvest in het huis van de bureaucratie. Okay, de cranberry spoelde per ongeluk aan, maar de mens heeft de natuur een aardig handje geholpen.

Ik zit op de boot en vraag me af: maakt het wat uit? De Amerikaanse goeroe Joe Pine, schrijver van boeken over authenticiteit en de beleveniseconomie zei ooit: 'Ach, wat is authenticiteit? Wil je een authentiek Nederland? Dan moet je de dijken doorprikken en kijken wat er voor landschap overblijft!' En zo is het. Want niet alleen de natuur, óók de mensen maken Terschelling tot wat het is.

We zijn aan boord. Op weg naar Terschelling. De vrijetijdskleding van de reizigers onderstreept het gevoel van er helemaal uit zijn. Iedereen kleedt zich anders dan normaal. Het lijkt wel of de fleecetruien, de Gaastra jacks en afritsbroeken met bakken tegelijk uitgestort zijn over de wadden. Aan de kleding te zien naderen we binnenkort een onherbergzaam en vrijwel ontoegankelijk landschap.

Een enkeling tooit zich met camouflagekleuren. De massale aanwezigheid van rugzakken wijst op dagenlange expedities door een vervaarlijk terrein van diepe kwelders, agressieve roofdieren en extreme weersomstandigheden.

Ik mijmer over walvisvaarders, jutters, stropers en reddingswerkers. Stoere heldhaftige mannen die van wanten weten en een broertje dood hebben aan Haagse regelzucht en bureaucratie. Eigenzinnige types die hun eigen wetten hebben. Oude en moderne vrijheidsstrijders. Lappen we niet allemaal het liefst domme regeltjes aan onze laars? Rust en ruimte. Daar komen we voor naar de Wadden. 'Een horizon zonder mensen' noemde Adriaan van Dis eens zijn favoriete duinengebied. Altijd blauwe luchten vol gezondheid. Honderd jaar geleden werden de eilanden aangeprezen voor mensen met aandoeningen zoals 'zenuwlijders en astmapatiënten.' Je slaapt anders op de Wadden. Je gaat er eerder naar bed en er later uit. Je waant je in rust, maar je bent niet de enige. Jaarlijks worden bijna 400.000 toeristen overgezet naar Terschelling. Veel zijn trouwe herhaalbezoekers. We gaan steeds korter, de vakantie van een paar weken lijkt verleden tijd. De trend is gemiddeld 7-9 dagen vakantie.

Ik ben op Terschelling. Hier voel, zie en ruik ik de jaargetijden. De wind op het strand is met zijn fijne korreltjes vervelend aangenaam. De zee aan de waddenkant stinkt lekker. Het zand in mijn schoenen koester ik. Te laat komen bestaat hier niet, ik ben altijd op tijd.

Ik wandel in een paar uur dwars door honderden jaar natuur van de wadden door de kwelders, de polders naar de duinen en het strand van de Noordzee. Ik ga een beetje op in de kosmos. Een heel klein nietig mensje in de onmetelijke natuur van Moeder Aarde. Moe maar voldaan lest ik m'n dorst met een biertje, mijn honger stil ik met een paar hand gevangen kokkels, verse harder en garnalen met frites en een sausje. Natuur, cultuur, frituur. Talloze wetten maken dit paradijs tot wat het is. Maar ik merk het even niet. Laat me even, morgen zien we wel weer op de Wadden.